

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 611/6
657 40 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Žalovaný: **Nejvyšší soud ČR**
Burešova 571/20
657 37 Brno

Kasační stížnost

proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012,
č. j. 29 A 4/2011-129,
podaná podle ustanovení § 102 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Elektronicky
Soudní poplatek: 5 000 Kč; k výzvě soudu
Plná moc: ve spisu
Bez příloh

I.

1. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 29 A 4/2011-129 (dále jen „**napadené usnesení**“), byla odmítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhá ochrany před nečinností žalovaného ve věci jeho žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InfZ**“).

2. Protože napadené usnesení není v souladu se zákonem, žalobci nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

kasační stížnost

ve smyslu ustanovení § 102 *et seq.* SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

II.

3. Napadené usnesení je již druhým rozhodnutím krajského soudu v této věci, když předchozí rozsudek ze dne 27. 4. 2011, č. j. 29 A 4/2011-40, Nejvyšší správní soud (dále jen „**NSS**“) svým rozsudkem ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 Ans 5/2011-104, zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, závazav jej v rozsudku vysloveným právním názorem.

4. Tímto právním názorem se však krajský soud v napadeném usnesení neřídil, což podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) SŘS ve spojení s ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) SŘS zakládá přípustnost opakované kasační stížnosti.

5. Nadto nemohou jako správné obstat ani některé z úvah předchozího kasačního rozsudku NSS. K těm se žalobce vyjádřil ve svém procesním stanovisku ze dne 3. 1. 2012, avšak krajský soud do odůvodnění napadeného usnesení nepojal jakoukoli relevantní argumentaci, jíž by námitky žalobce reflektoval. To je pro žalobce, jenž je stoupencem diskursivního pojetí práva, poněkud frustrující, a nezbývá mu než svou argumentaci zopakovat aspoň v základních rysech i v této kasační stížnosti, doufaje, že jeho argumenty naleznou přiměřené reflexe aspoň v rozhodnutí NSS, jestliže už byly krajským soudem oslyšeny.

III.

6. Krajský soud opřel odmítavý výrok o dva důvody, a to o tvrzení, že žalobce před podáním žaloby na ochranu před nečinností povinného subjektu nevyčerpal všechny dostupné prostředky k ochraně před nečinností podle InfZ, konkrétně že nepodal opakovanou stížnost podle ustanovení § 16a odst. 10 InfZ, a dále že v žalobě nesprávně označil subjekt, vůči němuž se po soudu dožadoval ochrany, tzn. že se této ochrany domáhal vůči žalovanému a nikoli vůči jeho předsedkyni, jež atrakcí pravomoci rozhodnout o žádosti o informace vstoupila na místo povinného subjektu.

7. Ke druhému důvodu se vyjádřil v kasačním rozsudku NSS, a to tak, že výslovně připustil možnost, že žalobce změní svá původní žalobní tvrzení a bude se nadále domáhat ochrany před nečinností předsedkyně žalovaného. To žalobce svým podáním ze dne 3. 1. 2012 skutečně učinil. Proto nebylo na místě žalobu z tohoto důvodu odmítnout; na okraj je dlužno

zmínit, že krajským soudem citovaná judikatura, rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2004, č. j. 3 Ans 2/2004-60¹, by nebyla použitelná ani v případě, že by úvahy krajského soudu v této otázce nepodléhaly instanční (kasační) závaznosti rozsudku NSS. V judikovaném případě jde totiž o situaci, kdy žalobce své žalobní tvrzení nezměnil a setrval na původním žalobním petitu, takže soud jeho žalobě vyhověl již z toho důvodu nemohl.

IV.

8. Složitější je druhý důvod odmítnutí žaloby, nevyčerpání prostředků ochrany před nečinností povinného subjektu (resp. jeho předsedkyně, která si pravomoc vyříditi žádost o informace aтраhovala). V tomto případě krajský soud postupoval přesně v intencích právního názoru obsaženého v rozsudku NSS, aniž by však vzal v úvahu závažné argumenty, jimiž žalobce podložil svůj závěr, že tento právní názor je chybný.

9. Důvodem je, že po žalobci lze požadovat vyčerpání pouze těch prostředků k ochraně před nečinností podle InfZ, které má jako přípustné k dispozici, přičemž v souladu s ustálenou judikaturou NSS (např. rozsudek ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 As 58/2007-52²) není přípustný takový opravný prostředek, k jehož vyřízení není příslušný žádný správní orgán; pokud by žalobce takový opravný prostředek přesto podal, řízení o něm by muselo být zastaveno.

10. Že k projednání stížnosti proti postupu předsedkyně žalovaného není příslušný žádný nadřízený orgán, je přitom zjevné z toho, jak je její postavení v řízení o žádostech o informace konstituováno: není-li ministerstvo spravedlnosti oprávněno vykonávat státní správu Nejvyššího soudu jinak než prostřednictvím jeho předsedy, nelze mu přiznat ani pravomoc rozhodovat o opravných prostředcích proti rozhodnutím předsedy Nejvyššího soudu, neboť tak by se tato do zákona vtělená správní autonomie Nejvyššího soudu efektivně negovala. Nikdo jiný, kdo by mohl být nadřízeným orgánem předsedkyně žalovaného, se přitom nenabízí.

11. Krajský soud se touto žalobcovou námitkou vůbec nezabýval, zejména pak neuvedl, kdo by měl stížnost proti nečinnosti předsedkyně žalovaného projednat; seznatelné to arci není ani z kasačního rozsudku NSS.

V.

12. Nad rámec těchto úvah se žalobce zabýval i eventualitou, že by jeho povinností bylo stížnost podat s ohledem na možnost autoremedury. Takovou úvahu je však třeba odmítnout jako umělou a zcela nesystémovou, neboť by předpokládala, že žalobce by měl podat opravný prostředek, o němž by věděl, že je nepřipustný, a vyčkávat, zda bude jako takový posouzen anebo zda mu předsedkyně žalovaného v posici nového povinného subjektu vyhoví cestou autoremedury; lhůta k podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu by mu přitom již běžela.

13. Takové úvahy tedy odporují požadavku právní jistoty a žalobce je proto pokládá za chybné.

14. Závěrem žalobce shrnuje, že proti nečinnosti předsedkyně žalovaného nelze brojit opakovanou stížností, jak NSS mylně dovodil, a žalobce postupoval správně, jestliže se proti nečinnosti žalovaného, resp. jeho předsedkyně, bránil správní žalobu. Tím, že žalobce

1 na http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2004/0002_3Ans_0400060A_prevedeno.pdf

2 na http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2007/0058_2As_0700052A_prevedeno.pdf

podáním ze dne 3. 1. 2012 změnil svá žalobní tvrzení a domáhá se nově ochrany nikoli před nečinností žalovaného, nýbrž jeho předsedkyně, přestala být jeho žaloba nepřípustná a krajský soud pochybil, jestliže ji jako takovou odmítl.

VI.

15. Napadené usnesení bylo žalobcovu zmocněnci doručeno dne 23. 3. 2012, tato kasační stížnost je tudíž podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

VII.

16. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud po projednání jeho kasační stížnosti napadené usnesení v celém rozsahu zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V Praze dne 25. března 2012

Tomáš Pecina